

ประเทศโตโก

ข้อมูลทั่วไป

ชื่อทางการ : สาธารณรัฐโตโก (Togolese Republic)

ข้อมูลทางภูมิศาสตร์

ที่ตั้ง : ตั้งอยู่บนชายฝั่งทะเลตะวันตกของทวีปแอฟริกา มีอาณาเขต

ทิศเหนือติดกับบูร์กินาฟาโซ

ทิศใต้ติดกับอ่าวกินี มหาสมุทรแอตแลนติก

ทิศตะวันออกติดกับเบนิน

ทิศตะวันตกติดกับกานา

มีชายฝั่งทะเลยาวประมาณ 56 กิโลเมตร

พื้นที่ : 56,785 ตารางกิโลเมตร

สภาพภูมิประเทศ : พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบและทุ่งหญ้า โดยเฉพาะทางภาคเหนือมีเทือกเขากั้นกลางตั้งแต่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือถึงภาคตะวันตกเฉียงใต้ และมีที่ราบสูงทางตอนใต้ บริเวณชายฝั่งเป็นที่ราบซึ่งมีทะเลสาบและหนองบึงขนาดใหญ่

เมืองหลวง : กรุงโลเม (Lome) ซึ่งเป็นเมืองท่าที่สำคัญด้วยเมืองสำคัญอื่น ๆ : เมือง Sokode Kpalime Atakpame Bassar Tsevie และ Aneho

ภูมิอากาศ : บริเวณชายฝั่งอากาศร้อนชื้น อุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ 27 องศาเซลเซียส ฤดูฝนมี 2 ช่วง คือเดือนมีนาคมถึงเดือนกรกฎาคมและเดือนตุลาคมถึงเดือนพฤศจิกายน ฝนตกชุกมากบริเวณเทือกเขาในเขตภาคกลาง ภาคตะวันตก และภาคตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศ โดยฝนตกเฉลี่ย 875 มิลลิเมตรต่อปี ภาคเหนืออากาศร้อนชื้นและแห้งแล้ง อุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ 30 องศาเซลเซียส

ข้อมูลเกี่ยวกับประชากร

จำนวนประชากร : 5,701,579 คน (ประมาณการเดือนกรกฎาคม 2550)

เชื้อชาติ : ประกอบด้วยชนเผ่าต่าง ๆ 37 เผ่า ที่สำคัญ ได้แก่ ชนเผ่า Ewe (ร้อยละ 44) ซึ่งอาศัยอยู่ทางภาคใต้ และชนเผ่า Kabre (ร้อยละ 27) Gurma (ร้อยละ 14) และ Tem (ร้อยละ 4) ซึ่งอาศัยอยู่ทางภาคเหนือ

ภาษา : ภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาราชการ และใช้ในวงการค้าธุรกิจ แต่มีการสอนภาษาพื้นเมือง คือ Ewe และ Kabre ในโรงเรียนด้วย

ศาสนา : ส่วนใหญ่นับถือความเชื่อดั้งเดิม(ร้อยละ 70)นอกจากนี้ นับถือศาสนาคริสต์(ร้อยละ 20) และศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 10)

การเมืองการปกครอง

ประวัติศาสตร์โดยสังเขป

โตโกเป็นดินแดนภายใต้การปกครองแบบอาณานิคมของเยอรมันตั้งแต่ พ.ศ. 2427 ต่อมาในปี 2457 ถูกปกครองโดยกลุ่มประเทศพันธมิตร และในปี พ.ศ. 2462 ถูกแบ่งสรรเป็นเขตในการปกครองของอังกฤษ (British Togoland) และของฝรั่งเศส (French Togo) หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ดินแดนโตโกทั้งสองส่วนตกเป็นดินแดนภายใต้การอารักขาของสหประชาชาติ ดินแดนในส่วนการปกครองของอังกฤษหรือ British Togoland ได้รวมกับ Gold Coast และกลายเป็นประเทศกานา ส่วนดินแดนในส่วนการปกครองของฝรั่งเศสหรือ French Togo ได้รับสิทธิในการปกครองตนเองบางส่วนในปี พ.ศ. 2499 และเมื่อวันที่ 27 เมษายน

2503 ก็เป็นประเทศเอกราชและมีนาย Sylvanus Olympio ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีคนแรก เมื่อวันที่ 13 มกราคม พ.ศ. 2506 ประธานาธิบดี Olympio ถูกกลุ่มทหารที่ก่อการรัฐประหารยิงเสียชีวิต และนาย Nicolas Grunitzky ได้เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีแทน จนถูกกระทำรัฐประหารเมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. 2500 ซึ่งต่อมาในเดือน เมษายนปีเดียวกัน พลเอก Gnassingbe Eyadema ได้เข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีจนถึงปัจจุบัน โดยชนะการเลือกตั้งมาตลอด ตั้งแต่การเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2522 รวมทั้งการเลือกตั้งครั้งล่าสุดซึ่งมีขึ้นเมื่อวันที่ 21 มิถุนายน พ.ศ. 2541

ข้อมูลเกี่ยวกับการปกครอง

รูปแบบการปกครอง

ระบอบประชาธิปไตยแบบสาธารณรัฐ โดยรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันซึ่งมีการลงประชามติเมื่อวันที่ 27 กันยายน พ.ศ. 2535 ได้กำหนดให้ประธานาธิบดีและสมาชิกรัฐสภามาจากการเลือกตั้งและอยู่ในตำแหน่งคราวละ 5 ปีสถาบันทางการเมืองฝ่ายบริหาร ประธานาธิบดีเป็นประมุขแห่งรัฐและเป็นผู้แต่งตั้งนายกรัฐมนตรีจากผู้ที่ได้รับเสียงข้างมากในรัฐสภา และนายกรัฐมนตรีจะแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีโดยการหารือกับประธานาธิบดีฝ่ายนิติบัญญัติ รัฐสภา (National Assembly) แบบสภาเดี่ยว (unicameral) ประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 81 คน ซึ่งมาจากการเลือกตั้ง และอยู่ในตำแหน่งคราวละ 5 ปี การเลือกตั้งครั้งล่าสุดมีขึ้นเมื่อวันที่ 21 มีนาคม พ.ศ. 2542 ฝ่ายตุลาการ ประกอบด้วยศาลอุทธรณ์และศาลสูง นอกจากนี้ ยังมีศาลรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นศาลสูงสุดที่ตัดสินคดีความต่าง ๆ เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ

ประมุขแห่งรัฐ : นาย Faure Gnassingbéซึ่งดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีตั้งแต่วันที่ 4 พฤษภาคม 2548

ผู้นำรัฐบาล : นาย Yawovi Agboyiboซึ่งดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีตั้งแต่ 20 กันยายน 2549

รัฐมนตรีต่างประเทศ : นาย Zarifou Ayéva (แต่งตั้งเมื่อปี 2548)

วันชาติ : วันที่ 27 เมษายน (ซึ่งเป็นวันที่ประกาศเอกราชเมื่อ พ.ศ. 2503)

ความสัมพันธ์กับต่างประเทศ

โตโกเคยมีปัญหาขัดแย้งกับกานา จากการที่กานาพยายามจะรวมโตโกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของกานา และเมื่อความพยายามดังกล่าวไม่สำเร็จ กานาได้ตอบโต้โดยการคว่ำบาตรทางการค้าและการปิดชายแดน ความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศได้เสื่อมทรามลงในช่วงทศวรรษปี 1990 เมื่อบรรดาผู้นำฝ่ายค้านของโตโกหลบภัยไปอยู่กานา ซึ่งสร้างความหวาดระแวงสงสัยให้รัฐบาลโตโกว่ากานาให้ความสนับสนุนฝ่ายค้านดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ในปี พ.ศ. 2537 ความสัมพันธ์กับกานาก็ดีขึ้นมากและได้มีการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเต็มรูปแบบ หลังจากความสัมพันธ์หยุดชะงักในปี 2525 โดยกานาได้แต่งตั้งเอกอัครราชทูตมาประจำโตโก และได้มีการเปิดชายแดนระหว่างกันอีกครั้ง หลังจากนั้น ได้มีการลงนามในพิธีสารการไม่รุกรานกันของประเทศสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจแห่งรัฐแอฟริกาตะวันตก (ECOWAS) รวมทั้งมีการลงนามในความตกลงในการจัดตั้งคณะกรรมการป้องกันเขตแดนกานา – โตโกด้วยความสัมพันธ์กับเบนิน มีปัญหากันบ้างจากปัญหาการลักลอบขนสินค้าและการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองของผู้ลี้ภัย และมีการปิดชายแดนบ่อยครั้ง ในช่วงกลางปี 2536 มีผู้ลี้ภัยชาวโตโกในเบนินถึง 100,000 คน อย่างไรก็ตาม ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2538 โตโกได้ลงนามในความตกลงกับสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ ให้ผู้ลี้ภัยชาวโตโกเดินทางกลับสู่ภูมิลำเนาเดิมโตโกมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับฝรั่งเศส แต่ผู้นำของโตโกก็พยายามรักษาความสัมพันธ์ไม่ให้ใกล้ชิดหรืออยู่ภายใต้อิทธิพลของฝรั่งเศสในแอฟริมากนัก โดยโตโกยังไม่ได้เข้าเป็นสมาชิกเต็มรูปแบบของกลุ่มเศรษฐกิจของประเทศที่พูดภาษาฝรั่งเศสในแอฟริกา โดยเข้าร่วมเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์ แต่เป็นสมาชิกในสนธิสัญญาการป้องกันประเทศ (defence pact) นอกจากนี้ โตโกยังมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเยอรมัน ซึ่งเคยเข้ายึดครองโตโกเป็นอาณานิคมจนถึงปี พ.ศ. 2461 โดยเยอรมันเป็นประเทศผู้ให้ที่สำคัญของโตโก โดยเฉพาะในโครงการพัฒนาต่าง ๆ แต่เยอรมันก็ยังนำเงื่อนไขในการให้ความช่วยเหลือมาเกี่ยวข้องกับการพัฒนาประชาธิปไตยในโตโกด้วย โตโกเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ กลุ่มประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด องค์การเอกภาพแอฟริกา คณะกรรมการเศรษฐกิจแอฟริกา ประชาคมเศรษฐกิจแห่งรัฐแอฟริกาตะวันตก และเป็นรัฐ ACP ของสหภาพยุโรป

เศรษฐกิจการค้า

สภาพเศรษฐกิจโดยทั่วไป

เศรษฐกิจของโตโกต้องพึ่งพาเกษตรกรรมเชิงพาณิชย์ และเป็นเกษตรกรรมที่มีผลิตผลเพียงพอเฉพาะบริโภคภายในประเทศ โดยแรงงานประมาณร้อยละ 65 อยู่ในภาคเกษตรกรรม โกโก้ กาแฟ และฝ้ายยังนำรายได้จากการส่งออกเข้าประเทศถึงร้อยละ 30 และโตโกเป็นประเทศที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ในเรื่องอาหาร หากการเก็บเกี่ยวเป็นไปตามฤดูกาล ในภาคอุตสาหกรรม การทำเหมืองฟอสเฟตยังเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญที่สุด แม้ว่าจะได้รับผลกระทบจากราคาฟอสเฟตโลกตกต่ำและมีการแข่งขันจากต่างประเทศเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ โตโกยังเป็นศูนย์กลางทางด้านพาณิชย์และการค้าในภูมิภาคด้วย รัฐบาลโตโกได้พยายามดำเนินมาตรการปฏิรูปเศรษฐกิจ และจงใจให้มีการลงทุนจากต่างประเทศมากขึ้น รวมทั้งการจัดเก็บรายได้ของรัฐให้สอดคล้องกับรายจ่ายโดยได้รับความช่วยเหลือจากธนาคารโลกและกองทุนการเงินระหว่างประเทศ

อย่างไรก็ตาม ความไม่สงบทางการเมือง รวมทั้งการนัดหยุดงานของภาครัฐและเอกชนในช่วงปี 2535 – 2536 ได้ส่งผลกระทบต่อโครงการปฏิรูปเศรษฐกิจของรัฐบาล รวมทั้งกิจกรรมเศรษฐกิจที่สำคัญด้านอื่น ๆ การลดค่าเงินถึงร้อยละ 50 เมื่อวันที่ 12 มกราคม พ.ศ. 2537 เป็นนครกระตุ้นสำคัญในการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจครั้งใหม่ประกอบกับการต่อสู้ทางการเมืองต่าง ๆ ได้เริ่มสงบลง ความคืบหน้าในการปฏิรูปเศรษฐกิจยังขึ้นอยู่กับการแปรรูปรัฐวิสาหกิจที่ยังดำเนินการอยู่ รวมทั้งความโปร่งใสของรัฐบาล โดยเฉพาะการจัดสรรเงินในเรื่องสวัสดิการสังคม การลดขนาดของกองทัพซึ่งรัฐบาลยังต้องพึ่งพาเพื่อความอยู่รอดของตนเอง อย่างไรก็ตาม การที่ขาดแคลนความช่วยเหลือประกอบกับราคาโกโก้ที่ตกต่ำลง ทำให้การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในปี 2541 ลดลงร้อยละ 1 แต่ก็กลับมาเช่นเดิมในปี 2542 หากบรรยากาศทางการเมืองไม่เลวร้ายลง เป็นที่คาดว่า การเจริญเติบโตในปี 2543 – 2544 ควรจะสูงถึงร้อยละ 5

ตัวเลขทางเศรษฐกิจที่สำคัญ

อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ : ร้อยละ 2.0 (ประมาณการ พ.ศ. 2549)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ : 22 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ พ.ศ. 2549)

รายได้ประชาชาติต่อหัว : 353 ดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการ พ.ศ. 2548)

อัตราเงินเฟ้อ : ร้อยละ 2.2 (พ.ศ. 2549)

ทรัพยากรธรรมชาติ : ฟอสเฟต หินปูน หินอ่อน และพื้นที่เหมาะแก่การเพาะปลูก

ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรที่สำคัญ : กาแฟ โกโก้ ฝ้าย หัวมันต่างๆมันสำปะหลัง ข้าวโพด ถั่ว ข้าว ข้าวฟ่าง ปศุสัตว์ และปลา

อุตสาหกรรมที่สำคัญ : การทำเหมืองแร่ฟอสเฟตการแปรรูปผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร ซีเมนต์ หัตถกรรม สิ่งทอและ เครื่องดื่ม

หนี้สินต่างประเทศ : 1.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (พ.ศ. 2549)

เงินตราสำรอง : ปี พ.ศ. 2549 เงินตราสำรองการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศและทองคำ 374.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ดุลการค้า : ปี 2548 ส่งออก 0.7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

นำเข้า 1.0 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยขาดดุลการค้า 0.1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าออกที่สำคัญ : ฝ้าย ฟอสเฟต กาแฟ และโกโก้

สินค้าเข้าที่สำคัญ : เครื่องจักรและเครื่องมือต่าง ๆ อาหารและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม

ประเทศคู่ค้าที่สำคัญ

ส่งออก ไปยัง กานา(ร้อยละ16.7) บุร์กินาฟาโซ(ร้อยละ 14.4) เบนิน(ร้อยละ 9.1) เบลเยียม (ร้อยละ 6.1) มาลี(ร้อยละ 5.8)

เยอรมัน (ร้อยละ 5.4) อินเดีย(ร้อยละ 4.6) เนเธอร์แลนด์ (ร้อยละ 4.6) (2549)

นำเข้าจาก จีน(ร้อยละ 30.9) สหราชอาณาจักร (ร้อยละ 11.3) ฝรั่งเศส (ร้อยละ 9.2) เบลเยียม (ร้อยละ 6) สหรัฐ (ร้อยละ 4.8)

เอสโตเนีย (ร้อยละ 4.3) โกตดิวัวร์ (ร้อยละ 4.1) (2549)

สกุลเงิน : ฟรังก์เซฟา (CFA Franc) โดย 1 ฟรังก์เซฟา เท่ากับ 100 ซังติมส์ (centimes) อัตราแลกเปลี่ยน : 1 ดอลลาร์สหรัฐ เท่ากับ 522.9 ฟรังก์เซฟา (2549)

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐโตโก

ด้านการเมือง

ประเทศไทยและโตโกได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2529 โดยไทยเคยมอบหมายให้สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงลากอส สหพันธ์สาธารณรัฐไนจีเรีย มีเขตอาณาครอบคลุมโตโกด้วย แต่ภายหลังจากปิดสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงลากอสเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2539 ไทยได้ให้สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปารีสเป็น contact point จนปัจจุบันได้มอบหมายให้สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงตาคาร์มีเขตอาณาครอบคลุมประเทศโตโก ส่วนโตโกยังมิได้มอบหมายให้สถานเอกอัครราชทูตแห่งใดมีเขตอาณาครอบคลุมประเทศไทย

ความสัมพันธ์ระหว่างกันโดยทั่วไปราบรื่นและไม่มีปัญหาระหว่างกัน

ด้านเศรษฐกิจ

โตโกเป็นคู่ค้าสำคัญของไทยประเทศหนึ่งในภูมิภาคแอฟริกาและไทยเป็นฝ่ายได้เปรียบดุลการค้ามาโดยตลอด สินค้าที่ไทยส่งออกไปโตโกที่สำคัญ ได้แก่ ข้าว ผ้าผืน เสื้อผ้าสำเร็จรูป ผ้าปักและลูกไม้ และตาข่ายจับปลา ส่วนสินค้าที่ไทยนำเข้าจากโตโกที่สำคัญ ได้แก่ เส้นใยใช้ในการทอ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ แผงวงจรไฟฟ้า และเครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่งและทองคำ

ด้านความตกลง

ประเทศไทยและโตโกยังไม่มีความตกลงใด ๆ ระหว่างกัน

ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจและวิชาการ

โตโกเป็นประเทศที่ไทยกำหนดให้อยู่ในโครงการความช่วยเหลือในรูปแบบการศึกษา/ฝึกอบรมและดูงานในด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในสาขาที่ไทยมีความชำนาญและเป็นที่ต้องการของประเทศกำลังพัฒนา ได้แก่ สาขาการเกษตร สาธารณสุข และการศึกษา